

НАЈЛЕПШЕ ПРИЧЕ О
ЖИВОТИЊАМА
ИЗ ЦЕЛОГ
СВЕТА

Препричала
Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

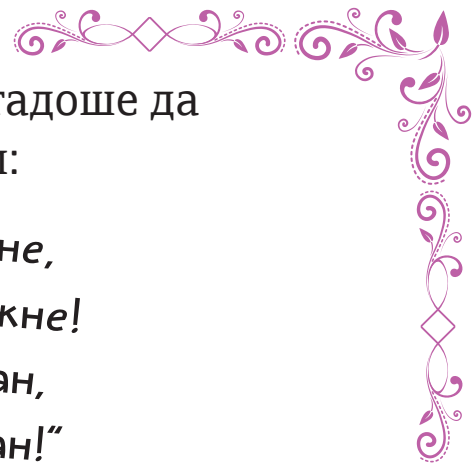
РОДЕ

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

Илустровао Франческо Цито

Некада давно у једном малом селу пар рода је свио гнездо на крову једне куће. Мама рода је снела четири јајета, а из њих се **излегоше** птићи, понос и дика родитеља. **Мама** их је чувала и мазила, а **тата** доносио храну и на једној ноzi стајао на димњаку и пазио да не наиђе каква **опасност** по његову породицу. Једног дана на улици под кућом окупила се **група** неваљале деце.

Чим су деца опазила птиће, она стадоше да им се **ругају** и певају им:

„Роде су птице глупе и ружне,
стварно су јадне, бедне и тужне!
Глас им је грозан, а укус поган,
добре су можда само за јорган!“

Птићи се много **насекираше**. „Зашто тако **ружно** говоре о нама?“, упиташе они мајку, која их заклони крилима. „Не обраћајте пажњу на њих“, рече им она. Уто један дечак извади **дуваљку** и поче да испаљује каменчиће у гнездо. Тата поче да крешти да га **отера**, али узалуд. Неваљали дечаци су после тога **свакодневно** долазили да се ругају птићима.

„Е сад је доста! Морамо **нешто** да предузмемо“, каза тата једног дана, а мама му на то рече: „Имам **идеју** како бисмо могли да се отарасимо оне безобразне дечурлије. Пођи са мном.“ Птице се **заједно** винуше у ваздух, па одлетеше до **чаробног** језера где су све бебе чекале да их однесу у њихове нове **породице**.

Роде стадоше да **обилазе** сву децу, па одабраше ону **најнемирнију**. Онда их умоташе у пелене и однесоше у **куће** оних неваљалих дечака. Увече се вратише у гнездо код својих птића. „Где сте били?“, упиташе их они. „Ишли смо да научимо **памети** оне неваљалце што вас стално **задиркују**“, одговорише им родитељи.

„Одсад ће имати пуне руке посла јер ће морати да **помажу** родитељима и пазе своје **неваљале** бате и секе. Неће имати кад да се мотају по улици и киње вас. А док бебе **пораству**, ми ћемо већ бити далеко одавде.“

После тог дана они **неваљалци** нису више долазили, а птићи су порасли у здраве и **снажне** птице и научили да лете. Кад су задували први **кладни** ветрови, одлетели су са родитељима у **топле** крајеве, где су остали све док се **пролеће** није вратило.

НЕЗАСИТИ ЈЕЛЕН

Народна прича

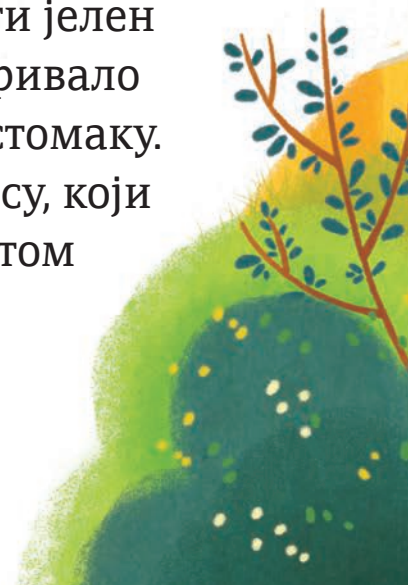
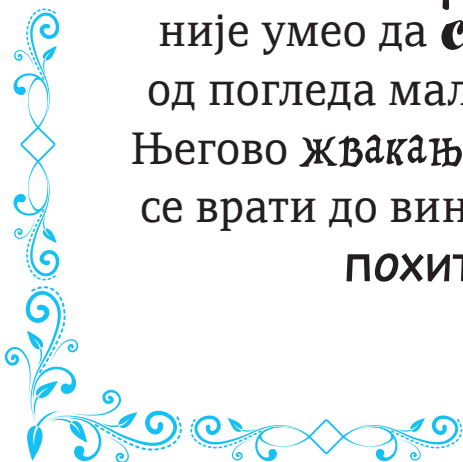
Илустровла Ђузи Капици

Једног **сунчаног** дана један јелен је мирно **пасао** на ливади кад туда наиђоше пас и медвед. Њих двојица угледаше јелена, а медвед, **очаран** његовом лепотом, повика: „Какви дивни рогови! Какво сјајно крзно! Наши би **младунци** баш волели с њим да се играју и да се веру по њему! **Брзо!** Хајде да га ухватимо!“ Јелен виде да су се две животиње **устремиле** ка њему, па се даде у бег. Пас и медвед су га јурили **брајлоломном** брзином не дајући му ни трена да предахне. Јелен је **очајнички** тражио неко место где ће се сакрити. Уто угледа **виноград** препун сочног **грожђа**, па утрча у њега и сакри се међу бујном лозом. То је **сјајно** испало пошто га медвед и пас нису видели, већ су пројурили даље. Јелен **одахну** и помисли:

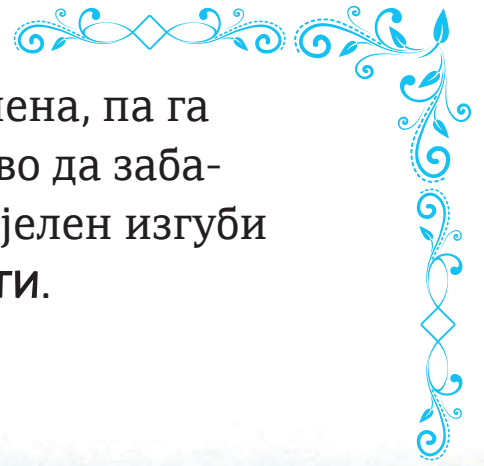
„Ух, баш сам имао среће!
Овде ме никад пронаћи неће!“

Јелен се осврну око себе, па му **СТОМАК** закрча кад виде **зрело** грозђе и меко лишће. Он помисли: „Кад сам већ овде, штета би била да не поједем бар које **зрно**.“ И стога, уместо да се примири и сачека да опасност **прође**, јелен стаде да брсти лишће и изданке, а онда навали на грозђе и поједе цео **грозд**! Ала је сласно било! Незасити јелен није умео да **стане**, па је лишће које га је скривало од погледа мало-помало нестајало у његовом стомаку. Његово **жвакање** и мљацкање привуче пажњу псу, који се врати до винограда и тамо угледа јелена. Потом **похита** до медведа и позва га.

Пас и медвед заједно *ухвајише* јелена, па га одведоше у шуму и *везаше* га за дрво да забавља њихове штенце и мечиће. И тако јелен изгуби слободу због своје алавости.

КАКО ЈЕ НАСТАО ЗОДИЈАК

Кинеска легенда

Илустровала Елиза Патриси

Једном давно кинески цар решио да приреди велико славље, па казао званицама:

„Обећавам да ћу назвати знаке Зодијака по мојим гостима, и то редом како који стигне!“

У шуми завлада **СИЛНО** узбуђење: све су животиње желеле да буду део Зодијака. Ипак, постојао је један **проблем**: да би стигле до царске палате, морале су да пређу широку и дубоку реку, а нису све животиње знале да пливају. Кад је дошао дан прославе, мали **џацов**, врло досетљива животињица, замоли **бивола** да га пренесе. „Ја сам тако мали и лаган да ћеш ме сасвим лако пренети преко реке.“ Биво пристаде, а пацов

му скочи на главу и без по муке стиже на другу обалу. Чим су **ДОШЛИ** до обале,

пацов скочи биволу с главе и **доскочи** на траву. „Невероватно!“, повика цар, па **први** знак

Зодијака назва по пацову, а **други** по биволу.

Трећи припаде **ТИГРУ**, који би до цара стигао пре бивола да се није снебивао да ускочи у воду јер није хтео да скваси *крзно*. После тигра стиже **зец**. „Како то да си ти тек **ЧЕТВРТИ** кад си чувен по својој брзини?“, упита га цар, а зец му одговори:

*„Чекао сам да вода неко дрво нанесе,
па да ме оно до тебе донесе.“*

Одмах после њега, **пети** по реду, стиже **змај**, који се извини што касни казавши:

